

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w ramach postępowania odwoławczego wybrany oferent, któremu udzielono zamówienia i który wniósł odwołanie wzajemne, podnosi zarzut niedopuszczalności oparty na braku legitymacji oferenta, który wniósł odwołanie, ze względu na fakt, że oferta, którą ten ostatni przedstawił, powinna była zostać odrzucona przez instytucję zamawiającą z uwagi na jej niezgodność z wymogami technicznymi określonymi w specyfikacji warunków zamówienia, to przepis ten sprzeciwia się temu, aby rzeczony odwołanie zostało uznane za niedopuszczalne w wyniku uprzedniego badania tego zarzutu niedopuszczalności, bez rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności ze wskazanymi wymogami technicznymi zarówno oferty wybranego oferenta, któremu udzielono zamówienia, jak i oferty oferenta, który wniósł odwołanie.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di La Spezia — Włochy) — Simone Gardella przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C-233/12) (¹)

(Przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych w państwie członkowskim — Artykuł 45 TFUE i 48 TFUE — Krajowe uregulowanie nieprzewidujące prawa do przeniesienia do organizacji międzynarodowej, mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, kapitału reprezentującego składki na emeryturę, opłacane na rzecz krajowego zakładu ubezpieczeń społecznych — Zasada dotycząca sumowania)

(2013/C 245/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di La Spezia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Simone Gardella

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Civile della Spezia — Wykładnia art. 20, 45, 48 i art. 145-147 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Przenieszenie uprawnień emerytalnych nabytych w różnych państwach członkowskich — Pracownik organizacji międzynarodowej

mającej siedzibę w innym państwie członkowskim — Krajowe uregulowanie nieprzewidujące prawa do przeniesienia do zainteresowanej organizacji międzynarodowej składek na emeryturę uiszczonych na rzecz krajowego zakładu ubezpieczeń społecznych — Odmowa zawarcia przez zainteresowany krajowy zakład ubezpieczeń porozumienia umożliwiającego takie przeniesienie uprawnień

Sentencja

Artykuł 45 TFUE i art. 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie umożliwia swoim obywatelom zatrudnionym w organizacji międzynarodowej, takiej jak Europejski Urząd Patentowy, mającej siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego, przeniesienia do systemu zabezpieczenia społecznego tej organizacji kapitału reprezentującego uprawnienia emerytalne nabyte przez nich uprzednio na terytorium państwa członkowskiego ich pochodzenia, przy braku porozumienia pomiędzy tym państwem członkowskim i tą organizacją międzynarodową, przewidującego możliwość takiego przeniesienia.

W przypadku, w którym mechanizm przenoszenia kapitału reprezentującego uprawnienia emerytalne nabyte uprzednio w państwie członkowskim do systemu emerytalnego nowego pracodawcy w innym państwie członkowskim nie może mieć zastosowania, art. 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie umożliwia uwzględnienia — na potrzeby nabycia prawa do emerytury — okresów zatrudnienia ukończonych przez obywatela Unii Europejskiej w ramach organizacji międzynarodowej, takiej jak Europejski Urząd Patentowy, mającej siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 217 z 21.7.2012

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 kwietnia 2013 r. w sprawie T-506/11 Peek & Cloppenburg KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 17 czerwca 2013 r. przez Peek & Cloppenburg KG

(Sprawa C-325/13 P)

(2013/C 245/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Peek & Cloppenburg KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: P. Lange, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Peek & Cloppenburg (Hamburg, Niemcy)

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie T-506/11;

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji [w ramach Rynku Wewnętrznego] z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie R 53/2005-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji [w ramach Rynku Wewnętrznego] i Peek & Cloppenburg KG (Hamburg) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ przez błędną wykładnię wyrażenia „daje właścicielowi prawo zakazu używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego”.

Wbrew temu, co przyjął Sąd, nie można wychodzić z założenia, że jedyny wymóg formułowany przez ten przepis dotyczy tego, aby podnoszone prawo miało znaczenie większe niż lokalne. Sporne wyrażenie należy interpretować w ten sposób, że dokonuje ono dalszego ograniczenia grupy oznaczeń mających znaczenie większe niż lokalne, które mogą zostać podniesione w sprzeciwie. Wykładnia ta polega na tym, że sporne prawo krajowe musi przyznawać swojemu właścicielowi prawo zakazania używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego na całym terytorium państwa członkowskiego, z którego pochodzi.

Przemawia za tym sens postępowania w przedmiocie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, uregulowanie art. 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 oraz rozumienie identycznych wyrażeń w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 i w art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95/WE ⁽²⁾.

Niemiecki ustawodawca dokonał transpozycji art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95 do prawa krajowego w oparciu o właściwą wykładnię, tak że sporne prawo musi przyznawać swojemu właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego na całym terytorium Republiki Federalnej Niemiec. Wykładnia wyrażenia „przyznaje właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego” jest istotna dla rozstrzygnięcia sporu.

Pomocniczo wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 przez błędną wykładnię wyrażenia „znaczeniu większym niż lokalne” przez Sąd. Powołuje się on przy tym na sens postępowania w przedmiocie sprzeciwu oraz cel ograniczenia grupy oznaczeń krajowych, które mogą zostać podniesione w sprzeciwie, związek pomiędzy uregulowaniami art. 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 oraz uregulowanie art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95/WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, Dz.U. L 299, s. 25.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 kwietnia 2013 r. w sprawie T-507/11 Peek & Cloppenburg KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 17 czerwca 2013 r. przez Peek & Cloppenburg KG

(Sprawa C-326/13 P)

(2013/C 245/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Peek & Cloppenburg KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: P. Lange, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Peek & Cloppenburg (Hamburg, Niemcy)

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie T-507/11;

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji [w ramach Rynku Wewnętrznego] z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie R 262/2005-1;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji [w ramach Rynku Wewnętrznego] i Peek & Cloppenburg KG (Hamburg) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ przez błędną wykładnię wyrażenia „daje właścicielowi prawo zakazu używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego”.

Wbrew temu, co przyjął Sąd, nie można wychodzić z założenia, że jedyny wymóg formułowany przez ten przepis dotyczy tego, aby podnoszone prawo miało znaczenie większe niż lokalne. Sporne wyrażenie należy interpretować w ten sposób, że dokonuje ono dalszego ograniczenia grupy oznaczeń mających znaczenie większe niż lokalne, które mogą zostać podniesione w sprzeciwie. Wykładnia ta polega na tym, że sporne prawo krajowe musi przyznawać swojemu właścicielowi prawo zakazania używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego na całym terytorium państwa członkowskiego, z którego pochodzi.

Przemawia za tym sens postępowania w przedmiocie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, uregulowanie art. 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 oraz rozumienie identycznych wyrażeń w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 i w art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95/WE ⁽²⁾.